

VIA LUCIS

Pojďme se uzdravovat

Jana Muroňová

Obsah

I. díl	5
1. Úvod	6
2. Jak na nebi, tak na zemi	7
3. Co rozumíme slovem archetyp?	8
4. Vývoj člověka, kódování, vytváření programů	11
5. O archetypech a dvanácti božských silách, které na nás působí	17
6. Hlava a začátek je v Beranu	18
7. Nalezení svých hodnot	21
8. Potřebujeme komunikovat	23
9. Lůno matky, naše rodina	26
10. Vše začíná a končí v srdci	29
11. Touha po dokonalosti	32
12. Svět barev, vábení, svět partnerství	35
13. Hlubiny nevědomí	38
14. Nejvyšší duchovní znamení	41
15. Znamení vrcholu	44
16. Příklad nového	47
17. Soucit	50
18. Třinácté znamení je vstupem do svého středu, rodí se člověk nové doby ..	53
II. díl	57
19. Dvanáct sedmiletých životních období	58
20. Měsíční zrození	61
21. Rytmus a výměna	66
22. Metamorfóza	71
23. Dýchání	75
24. Život nad obzorem	80
25. Jsme dospělí	82
26. Hledání možností	87
27. Uranská opozice	93
28. Přijetí společenské zodpovědnosti	98
29. Duchovní hlubiny	102
30. Radost	106

31. Návrat	114
32. Opět změna.....	115
33. Smrt a znovuzrození	118
34. Doslov	121
35. Jana Muroňová: Via Lucis, pojďme se uzdravovat.	122
36. Použitá literatura:	123

Co rozumíme slovem archetyp?

Jak archetyp můžeme vnímat? V čem můžeme udělat první krok k poznání?

Zkusme to z této strany.

Naše pocity, myšlení a jednání vycházejí především od srdce. Když cítíme, že toto je naše, správné, dobré, užitečné, líbezné, radostné, tak se podle toho chovejme, toto dělejme. Je to naše, naše pravé, zpevňující, uzdravující. Všechno ostatní je nepravé, zpožďující, brzdící, oslabující, zbytečné. Je škoda dělat zbytečné, je škoda ztrácet sílu, lásku, radost. Na světě je tolik krásného, co čeká právě na nás. Užijme si, milujme se, tančeme, zpívejme, buďme opravdoví. Naše srdce bude jásat. Být opravdový znamená spojovat se s nebeskou moudrostí, žít v archetypu. Žít v archetypu znamená milovat se s pravým

Naši předkové, účastníci velkých civilizací, nám zanechali mapu, ze které můžeme číst kódy, které jsou v nás usazeny jako dosud neprojevené vlohy, které se za určitých podmínek probouzí. Probuzené kódy pak vytváří v našem nevědomí programy, podle kterých pak jednáme. Člověk v energetickém systému se chová jako naprogramovaný počítač. Bohužel v průběhu svého vývoje stále více opouštěl naprogramované archetypální božské formy a upadal do stereotypního jednání. V průběhu svého vývoje měnil své kódy a začal vytvářet falešné programy.

Jak je poznáme?

Člověk většinou stejně uvažuje, tak jak si zvykl. Na stejné věty stále stejně odpovídá, mnohdy ani neví, že něco říká, nevnímá, je tupý. Jí stále stejná jídla, dny tráví věčným opakováním stejné činnosti. Změny připouští jen těžce a nerad. V důsledku na nic nemá čas, co je jiné, nové, neznámé, to je mu zatěžko k sobě připustit, raději trpí, nežli by vpustil do života jiný názor, myšlenku, či změnil formu. Je zcela odpojen od sebe sama, přírody, vesmíru. Žije stereotypní život.

Naši předkové, účastníci velkých civilizací, nám zanechali mapu kódů, mapu archetypálních znamení, kterou známe jako astrologický zvířetník neboli zvěrokruh. Astrologický zvěrokruh je základní učebnicí pro organizaci života. Planety naší sluneční soustavy procházejí tímto pomyslným zvěrokruhem a působí na nás jako velký orloj, hodiny, kterými se řídíme. Ať chceme, nebo ne. Prostě programy jsou v nás, a kdo si připustí, že je chce sledovat, může svůj život prožívat v jiné kvalitě. Porozumí, proč se děje to a ono, a stává se účastníkem svého života. Stává se tvořitelem nových funkčních programů. Zastaralé a nefunkční pak uvolní jako nepotřebný balast. Život se stane tvůrčím, radostným, plným nádherných změn, které nás obohacují.

Naši předkové milovali všechny planety sluneční soustavy, byli to jejich bohové. Bohové ukazovali cestu životem. Vytvořili o svých bozích nádherné mýty, které se pro nás dochovaly až do dnešní doby. Mýty a mytologie jsou archetypální, živé, původní, zdravé. Kdo onemocněl, k uzdravení musel najít znovu cestu ke svému bohu, svému archetypu, pravdě ve svém srdci. Věděli, že zdrojem nemoci je děláním něčeho, co nám není vlastní, co nechceme, co je cizí. Proto se vždycky snažili o co nejrychlejší návrat do ztraceného ráje, do svého středu, do srdce. Mýty jim pomáhali, byli to ukazatelé na cestě životem.

Navštivme nyní bájně archetypální krajiny, které nás zvou k návratu, poznání, obohacení. Pojdme se uzdravovat.

Ve Vesmíru působí dvě protichůdné síly. Plus a minus. Naše Slunce je představitelem síly plus. Je to síla života, světelná, rozpínavá, mužská, individuální. Jeho síla je oživující pro planety naší sluneční soustavy. Z těchto planet pak čerpáme životní sílu i my, bytosti Země. Představitelem sluneční energie je zlato. Síly Měsíce vytvářejí formy. Síla formotvorná je tmavá, zklidňující, něžná, milující. Je to ženská síla. Pasivní, jako je stříbro, které všechno pohlcuje, přijímá. Měsíční, formotvorná síla pro nás, bytosti Země, je ukotvena v pomyslném zvěrokruhu, který obepíná naši Zemi. Plusová síla se rozpíná, sytí, je jí stále víc a víc a uniká bez kontroly někam pryč. Minusová síla přispěchá a snaží se spoutat velkou rozpínavost do formy, která je připravena. Teprve takto, ve formě spoutaná životní síla, může být užitečná a schopná tvoření. Tak pracuje příroda. Vytváří mnoho nádherných forem, ve kterých proudí život, vytváří mnoho nádherných, životem naplněných forem, které se řídí božskými zákony. Co jednou vznikne, jednou zanikne. Všechno má svůj začátek i konec.

My lidé jsme součástí tohoto Vesmíru a v našem životě se obě síly zobrazují. Slunce, otec, život, zlato, tvořivost, individualita, pravicové smýšlení. Takto více zaměřeni lidé jsou velmi aktivní, rádi si řídí běh života sami, cítí se svobodní, silní, samostatní. Měsíc, matka, forma, stříbro, pohlcuje,

zklidňuje, je pasivní, přijímající, lidé takto zaměření jsou levicového smýšlení. Očekávají podporu a pomoc.

I tato kniha začne popisem síly formotvorné, která musí vzniknout nejdříve, aby mohla spoutat sílu živou. Ostatně, co bylo dřív? Vejce, nebo slepice? Kdo zná odpověď?

Vývoj člověka, kódování, vytváření programů

Energetický systém člověka je složitý, skládá se z více vrstev. Je propojen s vesmírem a je propojen s planetou Zemí. Zdravý člověk musí trvale udržovat toto propojení. Pokud jsme odpojeni od vesmírné inteligence, náš život se vyprázdní. Opakujeme denní činnosti, ztratili jsme radost ze života, energii, plahočíme se. Nemáme žádné nápady, nestíháme, děláme hodně zbytečných věcí. Naopak jsme-li odpojeni od matky, země, ztrácíme praktičnost, zdravý rozum, nejsme realističtí. Životu vládne iracionalita, různé touhy, sny považujeme za skutečnost. Alkoholové a drogové úniky jsou toho důkazem.

Jak se správně spojit s vesmírnou inteligencí a jak se spojit s matkou přírodou je předmětem této knihy. Jak cítíme a milujeme matku Zemi, přírodu, formy života, to nám ukazuje naše zdraví, citlivost pro potřeby jiných, souznění s okolím, ve kterém žijeme. Jsme-li správně propojeni s vesmírnou inteligencí a s matkou, zemí, získáváme velké množství energie. Ta námi proudí a my se lehce a radostně pohybujeme naším denním programem. Přicházíme včas na místa schůzek, hovoříme k věci a konstruktivně, umíme správně poradit, jsme inspirováni. Život je nádherný, máme důvěru v dobro a nestaráme se, co bude dál. Tančíme a všechno je, jak má být.

Počtím a embryonálním vývojem získáváme archetypální kódy, které se v nás v průběhu života probouzejí, rozvíjí se do programů, podle kterých jednáme. Samozřejmě nemůžeme najednou využívat všechny kódy a programy, to by naše tělo nevydrželo. Seznamujeme se a prožíváme je postupně, jak nám vesmírné hodiny, to je pohybující se planetární systém, ukazují.

Vývoj lidského embrya v těle matky kopíruje vývoj naší planety, přijímá zákony, kterými se řídí příroda, přijímá síly Vyšších hierarchií, které pracují na vytváření archetypálních kódů, které jsme svým vývojem přijali.

Síly přicházející z vibračně vyšších vrstev byly našim předkům dobře známy. Vážili si jich a uctívali je. Známe je pod různými názvy. Jsou to přírodní duchové, patroni, svatí, andělé, archandělé, cherubíni... Ovlivňují náš růst, náš vývoj, naše osudy. Rovněž ovlivňují osudy našich zemí, celých národů, osud planety. Smyslem jejich působení je naše potřeba znovu si uvědomit a přijmout vesmírné zákony do svého života. Smyslem našeho života je učit se a vést život tak, aby se naplnila naše potřeba dosažení dokonalosti. Bytostí z nadsmyslového světa nám pomáhají v našem životě překonat neharmonické programy, zděděné buď po předcích, nebo špatně využitě v minulých životech. Je proto velmi žádoucí, abychom se s nimi spojovali, komunikovali, děkovali za jejich ochranu a pomoc.

Začněme nyní zkoumat různé vrstvy neboli těla, která máme.

Nejtěžší, vibračně nejpomalejší vrstvou je naše hmotné tělo. Toto tělo vidíme, ztotožňujeme se s ním, láskyplně ho léčíme, krmíme a jsme ochotni o jeho potřebách neustále mluvit. Známe ho velmi dobře. Jednotlivé orgány vidíme na obrázku, můžeme si na ně sáhnout, pečujeme o ně. Naše hmotná kůže tvoří hranici mezi vnitřním a vnějším světem. Naše hmotná kůže cítí a reaguje, jsme-li harmoničtí, či prožíváme napětí. Skrze kůži přijímáme hodně podnětů. Jsou to jednak podněty vnitřní, přicházející z našeho dýchání a z naší výživy, či jiné vnímatelné pochody v našem těle. Jednak podněty vnější. To jsou ty, které přichází z našeho okolí, vnějšího světa. Pomocí smyslů vidíme, slyšíme, hmatáme, máme čich a chuť.

Další tělo, emocionální, pracuje rovněž jako systém. Ten je pro nás sice neviditelný, ale víme o něm. Hovoříme o psychice. Jsou to naše emoce, nervová soustava, způsob, jakým emoce prožíváme, co cítíme, co vnímáme. Je-li chlad nebo teplo, něco je příjemné, něco odpuzivé, vzrušující, zklidňující. Naše emocionální tělo je včleněno do těla hmotného, to je do formy, kterou jsme získali zrozením. Emocionální tělo reaguje na setkávání se s okolím, komunikuje, zajišťuje pohyb.

Samozřejmě všichni víme, že náš svět je také světem myšlenek, rozumu a komunikace s okolím. Vytváříme si různé systémy, představy, máme intelektové schopnosti. I toto je naše tělo. Tělo mentální. Víme o něm a toužíme po jeho zdokonalení. Precizujeme myšlenky, snažíme se o dokonalé vyjádření, logické, jasné. Mnohé kultury mohou mít různé komunikační hodnoty. Jsou takoví, kteří něco jiného myslí a něco jiného říkají. Někde cení jednoduchost a jasnost, jinde poetické metafory. Někteří se zase snaží smysl řečeného různě skrývat a držet v utajení. I taková je komunikace. V mentálním těle mohou takto vznikat různá nedorozumění mezi lidmi, způsobená různými kulturními hodnotami.

Vyšší tělo, duchovní, už vnímáme méně ochotně. Je jemnější a vzdálenější, více spojené s duchovním světem nežli s hmotným tělem. Duchovním světem rozumíme především ctění mravních zákonů. K nim patří morální vyspělost, vědomí si sama sebe, čisté svědomí, cit pro přátelství, ušlechtilost a soucit. Důležitá je schopnost odpuštění, trpělivost, smysl pro čest,

odhodlání pomoci v nouzi a umění služby. Tyto mravní vlastnosti nás posunují do vyšší frekvenční vrstvy, kde se nám otevírá láska srdce, intuice, jasnovidnost, získáváme léčivé síly. Těchto duchovně vyspělých schopností si však dnešní společnost příliš necení, ba naopak se jich bojí. Bojí se brát je na vědomí, a proto zcela jednoznačně podporuje nízkofrekvenční, spíše primitivní a hrubě hmotné ovlivňování. My ale víme, že právě dobrovolné a trvalé rozhodnutí se každého jednotlivce pro dodržování mravních zákonů, způsobí proměnu společnosti. Jedině toto dobrovolné a trvalé rozhodnutí každého jednotlivce může přinést zkvalitnění života na zemi. Většina lidí to správně cítí, že očista a povznesení morálních vlastností je v dnešní době velmi potřebné. Právě na nich se má stavět budoucnost lidstva.

Tato představa není nová. Již mnohokrát v dějinách procházela lidská společnost duchovní obrodou. Dělo se tak vždy na přelomu věků, děje se tak vždy, když zaniká staré a rodí se nové. Je to vývojový posun. Duchovní obrodou rozumíme především soulad lidských srdcí s kosmickým řádem, který má svá pravidla, své zákony. Dodržování těchto kosmických zákonů nám nese štěstí, zdraví, prosperitu, lásku, hojnost, přátelství, zdravou a milovanou rodinu a mnoho dalšího. Porušování těchto zákonů naopak vede do nemoci, odmítání života, různé chtivosti, vášně, žárlivosti, závist. A které jsou ty nejdůležitější kosmické zákony? Především je to harmonický, jemnocitný vztah srdce a rozumu, mravní vůle, sebevědomí, čestnost, upřímnost, trpělivost, důvěra, pokora, soucit a odpuštění.

Smyslem našeho uzdravování by mělo být nalezení a přijetí vesmírných kódů a programů, které jsou do nás vloženy početím. V průběhu prenatalního vývoje se tyto programy vyvíjejí a jsou vkládány v neprojevené formě do vyvíjejícího se hmotného těla. Nesoulad s vesmírnými zákony je v nás uložen jako napětí, které budeme v průběhu života odstraňovat, a naopak soulad a touha po souladu jsou hlavním programem. Vědomé usilování o soulad s řádem je smyslem našeho života. Přináší dosažení dokonalosti, osvícení.

Ptáme se, kde nedokonalost vzniká a co je její příčinou?

Z padesáti procent získáváme tyto programy jako dědictví rodu. Kódy do nás vložili naši rodiče početím, tak jak je oni dostali od svých rodičů. Jsou to rodové programy. Nesoulad s řádem vzniká postupně v průběhu života minulých generací. Do rodových programů se dostávaly informace z výrazných emočních kolapsů, kterými lidé ve svém vývoji procházeli. Důsledkem emočního kolapsu, který jistě všichni známe, je negativismus. Je to strach. Strach je primární emocí a je v každém z nás hluboce zakořeněn. Od něho se odvíjí všechna naše neštěstí. Strach ničí lásku, ničí důvěru. Rodiče se bojí o své děti a tím je omezují. Strachujeme se o svůj život a tím se stáváme pohodlnými, bázlivými, vystrašenými. Máme strach z nemocí a tím se oslabujeme. Bojíme se o majetek a jsme servilní a poddajní, jsme ovladatelní.

V rodových systémech zaznamenáváme také programy tragických událostí, které naši předkové prožili a které nám nyní působí potíže v nevědomí. Zdají se nám hrůzné sny, prožíváme různé nepříjemné pocity, nutkání, naše myšlenky a jednání je ovlivněno negací. Předkové nám zanechali své nevyřešené emoční zážitky a očekávají od nás, že je rozpustíme, vyčistíme, změníme na nové, harmonické. Dochází tak k očistě a uzdravení rodu. Tímto jsme také svému rodu povinováni.

Které bolesti nás nejvíce ovlivňují? Co stojí v základu našich současných problémů?

Jsou to především prošlé válečné útrapy, kterým se žádná rodina nevyhnula. V každé rodině zůstaly zkušenosti, ztráty, bolesti. Miliony padlých ve světových válkách, křivdy z poválečného totalitního období, o kterých se nemluví, které ale zanechaly hluboký šrám v našich rodových programech. Byli váleční hrdinové, stateční, vyznamenaní, ale byli i slabí, poražení, nemocní. Byli i chytří, kteří si uměli zařídit výhody pro sebe, ale byli i zneužití a podvedení. Odvlečení od svých rodin, odvlečení od rozdělané smysluplné práce. Napoleonské války zanechaly v našem informačním systému „francouzskou nemoc“ syfilis, která kosila lidi a její následky se projevují různými nemocemi a vrozenými deformacemi po mnoho generací. Ve válce hledíme smrti do očí, a to přináší strach. Zbavit se strachu ze smrti je nejvyšší duchovní cíl ve vývoji člověka.

Dalším hlubokým zásahem do emočního těla potomků je ztráta majetku.

Majetek může být různě prošustrovaný, třeba životem předka žijícího nad své finanční poměry. Také majetek zcizený, zničený katastrofou, zanechává v nás pocity slabosti, závislosti, nejistoty. V sociálním systému, kde každá rodina má své zkušenosti a možnosti, jak si zajistit potravu, obydlí, nabyté zručnosti a dovednosti, ztráta majetku oslabuje. Potomci jsou vystaveni chudobě, jsou ekonomicky nezajištěni, nuceni se přizpůsobit změněným podmínkám. Takový stav může někoho posilovat za předpokladu, že je silný a dokáže nepřízeň osudu překonat. Silní se dokážou postarat o sebe a své bližní. Opačně tato situace přináší do rodových programů lítost, agresivní vzněty, závist, nenávisť, pocity ublížení, slabost až nemohoucnost, apatii. Potomkům se pak tyto negativní programy promítají do jejich života a obvykle i oni přijdou o svůj majetek, jsou různě nemocní, mají problémy v zaměstnání, těžko hledají uspokojivou práci, která by jim přinášela radost.

Vážným poškozením našich životních programů je poškození důvěry a lásky ve vztahu.

Dřívější společnost nadřazovala dobré sociální zajištění nad upřímnost a lásku. Často se stávalo, že prožití čisté a jemné lásky s hmotně nezajištěným partnerem se nemohlo uskutečnit. Všichni to známe. Neprožitá láska nás deformuje, bolí a přináší smutek do života. V partnerství pak hledáme spíš dobrodružství, jsme přelétaví, nevěrní, citově chladní. Avšak promiskuitní vztah, bez citu lásky, chladně vypočítaný, za účelem vybití nízkého pudu či chvilkové rozkoše, za účelem uspokojení loveckých vášní, nepřináší ani radost, ani štěstí, ani žádnou citovou hloubku. V těle a emocích pouze zesiluje chlad. Potomci mají potíže s navázáním trvalého a vážného vztahu, nejsou schopni si nalézt životního partnera, a tak živoří. Jiným příběhem pak je láska platonická, utajovaná, když jedinec není schopen své city vyjádřit, ostýchá se, raději je v sobě tlumí, a tak se trápí.

Tragickou událostí v rodině je narození mrtvého dítěte.

Také jsou různá skrytá, bolestná a hluboká tajemství násilím odebraných dětí. Válečné události způsobují mnoho ztracených či poškozených dětí. V minulosti rovněž velkou tragédií bývaly nemanželské nebo nechtěné děti, které společnost mezi sebe nepřijímala. Obvykle po porodu matce dítě bylo odňato a svěřeno do výchovy v jiné rodině. Důvodem pro odložení dítěte také mohla být těžká ekonomická situace. V rodině bylo mnoho dětí, ztráta rodiče, neschopnost se o dítě

postarat. Některé z nich proto byly dány k adopci. Hluboká bolest matky i dítěte se projeví u potomků nejistotou v roli rodiče, nechutí a neschopností mít vlastní potomky nebo emoční chlad k vlastním dětem.

Přerušování rodové linie bývá také způsobeno zavlčením, stěhováním se do jiných zemí, a to pak způsobuje dělení rodu. Děti emigrantů by mohly mnoho vyprávět. Rod je silný tím, že se jeho členové setkávají. Příležitostí mohou být svátky a narozeniny členů rodového klanu. Zde se jedná o velmi intenzivní styk, navzájem o sobě vědí a pomáhají si. Obvykle se z takového kolektivu těžko vystupuje a vyspělejší jedince takový způsob života nemusí dlouhodobě uspokojovat. Běžnější je setkávání se u příležitosti svatby, pohřbu, Dušiček, Vánoc. Ti, kteří nemohou prožít takové spojení s rodovou linií, mívají pocit frustrace, vykořenění, nejistoty. V srdci nosí bolest hledání, pocitu, kam asi patřím? Kdo jsou moji předci, příbuzní? Jaký žili život? Jaké jsou jejich příběhy? Hledání odpovědí je velmi důležité. Mnoho lidí z této potřeby proto shromažďuje informace o svých předcích, staví rodový strom. Dnes už se ví, že také potomkům se v jejich životě přihodí podobná událost ztráty napojení na svůj rod. Některý z rodičů se pak nehlásí ke své rodině, nebo zmizí ze života buď úmrtím, nebo rozvodem a linie rodu je přerušena. Sestavení rodového stromu pomůže vnést jasno do života předků, pomůže rod uzdravit.

Vydědění.

Vydědění za odmítnutí poslušnosti bývalo z existenčních důvodů velmi bolestivé. V patriarchální společnosti slovo a rozhodnutí otce platilo jako zákon, předpokládala se naprostá poslušnost. Pokud se člen rodiny otcovu rozhodnutí vzepřel, následovalo prokletí, vyhoštění či vydědění. Takové prokletí se promítá v energetickém systému rodiny, ještě po mnoho generací. Přináší nejistotu, chudobu, pocity, že si nezaslouží být šťastní. Potomci neumí zacházet s penězi a raději je někomu věnují nebo nesmyslně hromadí. Nepřijímají hojnost a radost ze života. Dnes ekonomická samostatnost i společenská volnost dovoluje mladým lidem tato pravidla porušovat, ale v méně vyvinutých částech světa mohou stále platit. Do této energetické sféry také mohou patřit různé závazky, sliby a přísahy, které jsme v minulosti učinili. Obvyklé jsou vojenské přísahy, sliby věrnosti klášternímu řádu či jiná společenství, kterými jsme v průběhu mnoha životů procházeli. Tyto sliby věrnosti, přísahy a závazky se udržují v informačním systému po mnoho generací a člověk už dávno neví proč, ale jeho osobní programy ho stále vedou do chudoby, strachu, odmítání příjemnosti života, nemoci.

Stává se, že potomek si za životního partnera vybere někoho, kdo se rodu nelíbí. Dávají mu to silně najevo a odmítají takového partnera mezi sebe přijmout. Mladá rodina je psychicky takovýmto přístupem velmi oslabena, potomci mají problémy s důvěrou v život. Trpí nejistotou a jsou oslabeni.

Rovněž nedocnění snahy jednotlivce něco vytvořit pro obecné blaho může být dalším důvodem k oslabení rodu. I to můžeme znát ze svých zkušeností. Člen rodu má radost, chuť, inspiraci něco vytvořit pro obec. Rád chodí do spolku a žije jeho životem. Buduje a s plným nasazením vytváří dílo, které není rodinou přijato. Sklízí pošklebky, ponižování, nepochopení. Potomci jsou pak podvědomě nuceni také pracovat v nějakém spolku, funkci, starat se o něco. Naplňují rodem nepřijatý program

předka, který se cítil nedoceněný a neuznaný. Potomci tak cítí potřebu dílo dokončit a naplnit. Východiskem z takového programu je pochopení a přijetí předkova úsilí, poděkovat mu za obětavost.

Tyto neharmonické rodové programy způsobují především to, že bolestné události zasahují do našeho dnešního života, projevují se v různých formách, opakují se.

A jak se tyto bolestné rodové zkušenosti především projevují? Co nám mohou způsobit?

Třeba ztrátu instinktu pro to, co je dobré a zdravé a co už ne. Přináší to poškozování těla alkoholem, nikotinem, drogami, dietami, přepínáním, ale také ztrátu citu k samoléčbě a přecenění odpovědnosti lékařů za naše zdraví. Ztrátu schopnosti se o sebe postarat a očekáváme, že to za nás udělají druzí. Za přijetí pomoci v nouzi nejsme ani nijak vděční, myslíme si, že na to máme svaté právo a ostatní jsou povinni nám pomáhat. Nejsme si jisti ani sami sebou a hledáme vinu za své chyby u jiných. Stávají se z nás tupí a poslušní otroci, kteří věří na poslušnost a tresty za projevení své vůle. Ztratili jsme pocit svébytnosti, a naopak žijeme život někoho jiného. Třeba rodiče žijí „pro své děti“, neumí žít svůj život. Žijeme život svého šéfa a jeho příkazů, staráme se přehnaně o prosperitu cizí firmy, klubu, strany, plníme jejich rozkazy a plány. To nám vnáší do života různé zmatky, nejistoty, bourá vztahy. Jsme špatnými rodiči, nerozumíme si se svými potomky.

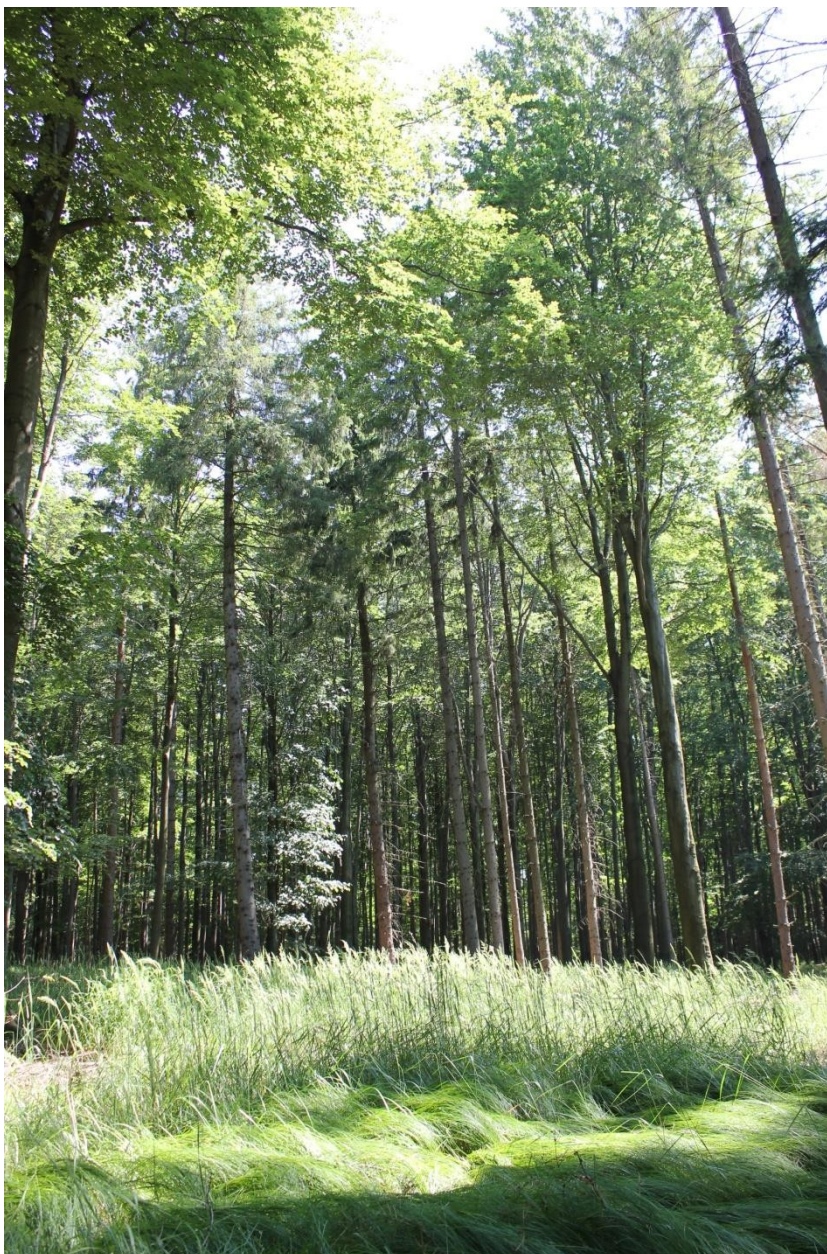
Celou další kapitolou pak jsou naše partnerské vztahy, kterým nerozumíme, jsme necitliví, neumíme najít rovnováhu, ponižujeme, zrazujeme, podvádíme, manipulujeme, jsme násilní. Neumíme komunikovat. Vědět co chci a umět si o to říct. Toto všechno, a ještě více jsou stavy zakládající na nemoci, nespokojenost, rozvraty v životě. S tím vším, a ještě více jsme ve svém životě konfrontováni a hledáme východisko. K tomu, abychom ho našli, máme vždycky dvě cesty. Jednu pravou a jednu nepravou. Po které se vydáme, když to z počátku nejde poznat?

Odpověď hledejme v archetypech, které nám zanechali naši předkové v astrologických znameních, dvanácti duchovních silách, kde nalézáme odpověď při hledání vesmírných zákonů.

O archetypech a dvanácti vesmírných silách, které na nás působí

Muž a žena ve vrcholném opojení se spojí, oplodní a vzniká nový zárodek, život. Dítě. Na počátku stojí síly dvě, každá vydá ze sebe to nejlepší. Otec ploditel a matka a její lůno tvoří formy. Jeden bez druhého se nemohou vyvíjet, nemohou vstoupit do pozemského, jeden bez druhého jsou určeni k zániku. Nový život začíná spojením dvou. Muže a ženy, vědomí a nevědomí. Vzniká třetí, dítě. Zárodek má kulatý tvar, ve kterém se množí buňky, budoucí zakódované vlohy pro přijetí nového života. Počátek, nápad, velká expanzní síla. Vesmírné kódy získáváme v době svého embryonálního vývoje. Každé znamení zvěrokruhu přidává něco ze svého, každé znamení zvěrokruhu nás obdarovává dokonalostí.

Dvanáct znamení zvěrokruhu, dvanáct božských sil, působí jako program v celém planetárním systému, ve všem, co bylo stvořeno. Takto je řízen život. Počátek jako kruh, dělení buněk, růst, ukončení růstu květem, zrání plodu, předání informace života do semene, příštího zárodku a zánik. Takový je koloběh všeho živého, tak pracuje matka příroda, tak pracuje vesmír. Účastníci starých civilizací nám zanechali popis kódů a programů uložených v jednotlivých znameních zvěrokruhu, kterými prochází duše dříve, nežli vstoupí do nového těla. Každý z nás máme v sobě všechny kódy, všechny programy. Jsou spící a my je probouzíme a prožíváme jen velmi málo z nich. Úkolem našeho života je si rozvzpomenout a probudit. Úkolem našeho života je tyto programy správně pochopit a zpracovat, získat mnoho zkušeností, poznat správné i nesprávné, umět se rozhodnout a vybrat. Stát se dospělým, samostatným, plně vyvinutým člověkem. Jak toho dosáhnout je předmětem příští kapitoly.

Dvanáct sedmiletých životních období

Mytologie dřívějších civilizací hovoří o tvořících božstvech, která cyklicky na planetě vládou a po dobu své vlády přináší sem nové, rozvíjející programy. Tyto programy se vyplňují a podle nich se rozvíjí život. Jako krásná a výstižná pohádka o Dvanácti měsíčkách, když Maruška šla v lednu na jahody. Těmito božstvy jsou planety naší sluneční soustavy, kterým lidé odjakživa připisovali velkou moc, velké schopnosti, které působí na náš vývoj. Tato božstva uctívali pomocí různých rituálů, stavěli jim chrámy, při obřadech očekávali, že budou obdarováni božskými vlastnostmi. Pokorou a úctou k přírodě a jejím zákonům, pokorou a úctou k Vesmíru. Věděli, že Vesmír je naplněn životem, obýván množstvím jiných bytostí, se kterými skrze mimosmyslové vnímání uměli komunikovat.

Stará astrologie uvádí sedmero božstev jako sedmero planet, které lidé ve své době znali a které uctívali. Hlavní bůh Slunce, v Egyptě Ra, řecký Apollón, slovanský Svarožič, archanděl Michael a mnozí jiní jsou sluneční božstva, která mají po celém světě společné vlastnosti. Přináší lásku, světlo, tvořivou sílu, radost a sebevědomí. V horoskopu zrození předznamenávají naši individualitu. Sluneční božstva vládou dnešní době a řídí současné změny při přechodu planety do nového vývojového cyklu.

Měsíční božstva tvoří protipól božstvům slunečním. Jsou uctívána jako zklidňující, pasivní, vládkyně ženských vlastností, našeho nevědomí, snů a rozmnožování. Měsíční božstva jsou tvořiteli forem ve hmotném světě, ve kterých pulzuje život. Odpovídají za reprodukci. Pomáhají duším, které si za měsíčního svitu tkají svůj nový šat, připravují si nové zrození. Měsíční bohyně mají mnoho podob. Tak jako Měsíc prochází měsíčními fázemi, tak se i bohyně střídají ve svém vlivu, v našich náladách.

Merkur, také Hermes, uctíváný jako posel bohů, chytrý, pohyblivý, výmluvný, převaděč mezi světy, léčitel. Nikdy se od Slunce nevzdaluje, přebírá na sebe silné sluneční impulzy a předává je v upravené podobě dál. Na své jedné straně cloní přílišný a spalující sluneční svit, na své druhé straně, odkloněné od Slunce, chytá svým tělem nárazy a dopady kosmických těles, které proměňují a přetváří jeho povrch, jeho tvář. U člověka je prostředníkem z astrálního těla. Jeho cestami v našem fyzickém těle jsou nervová vlákna. Ovládá rytmus dechu a tep krve. Přímo komunikuje s Venuší, která merkurické formy oživuje. Jsou spolu spojení jako sourozenci.

Venuše je činná v éterném těle. Pod jejím ozářením jsme krásní, mladí, zamilovaní, vnímaví. Je to stále živá, pulzující ohnivá planeta, která se celá zahaluje do barevného roucha svých oblak. Je cudná a svoji pravou tvář neukazuje. Jejím manželem je Vulkán, umělecký kovář, který mírní a krotí její oheň. Venuši jako milenkou však více přitahuje ohnivý a bojový Mars, kterého upoutává svými blesky, kterého rafinovaně svádí. Venuše a Mars spolu komunikují jako muž a žena. Země leží mezi těmito dvěma milenci, a tak zachycuje jejich lásku, jejich sexualitu, jejich tvořivost.

Mars přitahuje ohnivé impulzy z Venuše a rozesílá je skrze své formy dále do Vesmíru. Jejich komunikace je na nízké úrovni. Zesiluje rozkoš, rozpaluje krev a zatemňuje mysl. Lidé starověkých civilizací nazývali Mars rudou planetou, viděli v ní symbol ohně, krve a zániku. Rytmus a tep krve Merkuru, ohnivost Venuše oživuje Mars pravidelným dýcháním a řečí. Je první vnější planetou od Slunce. Nemá přátel. Jako primitivní, zkázonosná, smrt přinášející planeta je sice trpěna, ale sympatie nevzbuzuje.

Teprve Jupiter ve své blahosklonnosti tuto energii pozvedá do vyšší vývojové roviny, dává jí smysl, zjemňuje a zušlechťuje. Jupiter je nositelem hojnosti. Jednou dává nám a jednou dává pro druhé.

Saturn je strážcem práhu a nutí nás k dokonalosti, dohlíží na řádný duchovní vývoj. Je to on, který dává svolení k našemu dalšímu postupu do vyššího vývojového cyklu.

V životě člověka síla planet působí podle jejich pohybu. Každý máme svůj horoskop zrození, který čteme jako „plán duše“. Tento plán si před svým zrozením naše duše připravila, utkala měsíčním svitem svůj nový šat, aby se mohla co nejvíce posunout ve svém vývoji. Podle plánu duše je hlavním programem láska, cesta ke světlu a na této cestě se musíme mnoho naučit. Učit se duše chce co nejrychleji a efektivně. K tomu si volí svůj individuální program. V tomto programu, horoskopu zrození, máme každý ve svém vývojovém plánu 50% podpůrných energií, které nám ukazují, co je správné, jak správné udělat, učí nás, jak božské zákony fungují. Podpůrné energie jsou harmonické, hladivé, štěstí a dobro přinášející. Druhých 50% energií je zátěžových, a ty přináší napětí, těžkosti a překážky. Tyto pak poznáváme, odstraňujeme, překonáváme a získáváme zkušenosti. Všechno, čím v životě procházíme, se děje s naším souhlasem, s cílem získat co nejvíce zkušeností, obratnosti, dosáhnout dokonalosti. Tento posun k dokonalosti se děje naším prožíváním různých událostí. Dobrých pro poznání lásky, upevnění sebevědomí či rozvoji určitých schopností a negativních pro rozvíjení soucitu, citlivosti, síly vůle, systematičnosti a odpovědnosti. Planety sluneční soustavy a jejich cykly jsou naším velkým orlojem, podle kterého jsou spouštěny námi zvolené programy. Dvanáct znamení zvěrokruhu tvoří dvanáct pasivních forem, které jsou oživovány planetami.

Pojďme je blíže prozkoumat, jaké možnosti, jaké schopnosti nám nabízí, co všechno můžeme vnímat, přijímat, do čeho jsme se zrodili.

Vítejte.

Uranská opozice

Sedmé sedmiletí, životní léta 42-49, známe jako Uranskou opozici.

Touto životní etapou nás opět provází planety Saturn a Uran, ale tentokrát v opačném nasvícení. V šestém sedmiletí byl Uran jako vládce přátel a kolektivů, seznamoval nás s jinými, spřátelenými dušemi. Sdružovali jsme se do různých zájmových seskupení, předávali si postřehy ze života a tvořili si vlastní názor. Saturn nás učil odpovědnosti, poslušnosti, svědomitosti. Nyní ale nastává významná změna.

Víme, že Saturn jako kosmická planeta je symbolem dokonalosti. Je symbolem ochrany zákona, svědomitosti a neměnnosti. Jeho vyzařování nás uchopí, obrušuje a proměňuje. Čtyřicátá léta našeho života nás podstatně proměňují. Nějak se vytrácí mladistvá radost, lehkomyšlnost, lehkovážnost a stáváme se nejistými. Kontrolní žárovíčka zablikala. Máme už svoje zkušenosti z opomenutí. Nejsme dost soustředění a zapomeneme zamknout za sebou tam, kde se to očekává. Tím způsobíme škodu. Z nepozornosti ztratíme peníze, zapomeneme zaplatit a exekutor nám to už vysvětlí. Jindy úraz, ztráta majetku, zaměstnání, rodiny. Někdy nepříjemné drobnosti, jindy osudové a nevratné zásahy, nešťastné nehody. Jsou to všechno lidské záležitosti. Někdy drobnosti, někdy větší nedokonalosti, které Saturn už neodpouští. Učí nás bázni, pokoře, strachu. Před námi vystává autorita.

Nejdříve světská.

Šéf, zákon, předpis, všechno, na čem staví světská moc, vláda. Pokud se dostaneme do rozporu s poslušností, následuje represe. Jsme stále více a více obrušováni, omezováni, až se nakonec

stáváme mrtvou součástí systému. Opustili jsme individualitu, klesáme stále hlouběji do Saturnského víru. Ztrácíme všechno. Ztrácíme, co je naše, ztrácíme svůj názor, jedinečnost, stáváme se apatickými. Stali jsme se poslušným kolečkem v soukolí, na které musí být spolehnuti. Teď je to přesně to správné.

Ale i Saturnský vír má své dno.

Jeho síla a omezení a naše pokora a poslušnost se vyrovnaly. Světská moc ztratila sílu. Už nemáme co dát. Jsme neviditelní, nejsme nic. Jsme zákon. Bylo by to však proti božským zákonům, kdyby se z kterékoliv částičky hmoty vytratila živost.

Monáda.

Nastává obrat. Pasivita se potřebuje vyrovnat a začíná se rodit aktivita. Odpor, vzpoura, nechuť, nenávisť. Nejdříve ve skrytu. V tajnosti, uvnitř sebe sama, začínáme vytvářet protitlak. Hledáme, čeho se zachytíme, tápeme, nevíme jak dál. Naše fantazie pracuje, hledáme řešení, ztracenou cestu ven. Tak přece život nemůže vypadat? Z kterého konce začneme odvíjet, abychom našli ztracené? Stačí začít se ptát, stačí začít hledat. A hle, najednou zázrak. Najednou nacházíme ztracenou jistotu, sebedůvěru, schopnost podívat se na sebe, na věci okolo a pojmenovat je. Začínáme vidět, cítit a sílit. Naše nohy našly ztracenou půdu pod nohama. Stavíme se. Z počátku opatrně, tiše, dýcháme. Ztracená jistota. Smysly se zbystřují, světlo okolo nás sílí, nacházíme sami sebe, nacházíme svoji individualitu. Vrostli jsme do Uranské opozice.

Zvenčí není nic pozorovatelné.

Stále docházíme do zaměstnání, plníme povinnosti, staráme se o blízké, rovnáme nesrovnalosti. Změna nastala uvnitř nás. Dostáváme z mimosmyslového světa vnuknutí, jak to či ono spravit, zlepšit, udělat příjemným, polidštit. Z počátku nejistě, ale stále intenzivněji prosazujeme tato zlepšení. Přidávají se k nám jiní, odpor slábne. Jednoho dne se zrodí změna. Vymanili jsme se ze Saturnského sevření, Strážce prahu dal svolení k vzestupu.

Nemusí to tak být ale vždycky.

Na co je především nutné neustále pamatovat, je zákon. Autorita, řád. Nyní už to ale není světská autorita. Ta se stala pro nás známou. Rozpoznali jsme její slabiny a ukázali, že jsme schopni převzít žezlo a spolupracovat na klidném chodu společnosti, pokračovat ve vytváření hojnosti pro všechny.

Nikdy však nesmíme zapomenout na pocity, když jsme pobývali na dně. Na dně Saturnského víru a setkali se tam také s jinou autoritou. Tou opravdovou, božskou. Právě tato, božská autorita v nás probudila nadpозemské vědomí, vědomí morálních zákonů, odpovědnosti, svědomí, spolehlivosti, pokory. Tyto zákony jsou v našem nitru nyní pevné, neměnné a neovlivnitelné. Tak jako naše pevné kosti. Tak jako naše rovná a pevná kostra, která už nemůže před ničím a nikým uhýbat. Božské zákony v nás zvítězily a uvolnily cestu dalšímu duchovnímu vývoji. Saturn, Strážce prahu nás propustil.

Uranská opozice

je astrologické pojmenování stavu, kdy planeta Uran, která oběhne okolo Sluce za 84 let, dostane se v našem věku 42 let do opozice, to znamená, že stojí naproti našeho Uranu při zrození. V tomto tranzitním postavení aktivuje dosud spící kódy přijaté v době vývoje embrya a jejich oživení v nás způsobí změny.

A co tyto změny přináší?

Přináší uvolnění, osobní svobodu, nové nápady, inspiraci. Zpočátku je to slabé volání. Ještě jsme bázliví, nevíme, ať nenarazíme. Stát se může přece všechno. Raději opatrně, krůček za krůčkem. Pocity jistoty, pevné půdy pod nohama jsou ale stále silnější a ubezpečují, že tak je to správné. Stáváme se silnými a sebejistými. Z našeho nitra dostáváme svolení. Teď. Změna je nutná, po staru už to dál nejde. Vnitřní vzpoura.

U každého se to projeví jinak. Podle temperamentu, životního plánu duše, naší vyspělosti a intenzitě pocitů nespokojenosti.

Obvykle ve věku okolo čtyřiceti let prožíváme změny také v rodině.

Děti dorůstají, mají své představy, jak si uspořádat život. Ne vždy ale jsou jejich představy souladné s našimi. Vybírají si povolání, studují, cestují, seznamují se s příštími partnery. Je to pro nás jako rodiče emotivně dost intenzivní období. Potomci mohou oznámit, že povolání, na které se připravovali, jim nevyhovuje. Teď oni chtějí hledat a zkoušet dál, někde jinde a jinak. Ovšem tady a teď náš Saturnský strach v nás vyburcuje vidinu finančních ztrát. Zpožděná dospělost potomků. „Už jsme přece mohli mít nekonečné platby za sebou a mohli i vydělávat.“ Kolik roků ještě? Strach zesiluje nejistotu. Jaké chyby jsme udělali ve výchově? Dá se s tím dělat něco jiného než se smířit a souhlasit? Máme křičet, zlobit se, nesouhlasit, přestat komunikovat, vydědit? Saturn je nejvyšší zemské znamení a radí ke klidu, pokoře, přijetí. Stejný amok nás může posednout, když potomek neuspěje u zkoušek ve škole a odchází bez ukončení vzdělání. Hrůzná vidina. Jak se jednou bude žít? Jak ho to bude mrzet? Kolik životních příležitostí tím ztratí? Posuzujeme pohledem naší, životem zkoušené a utrápené duše, která už ví, jak to chodí. Bohužel nejde dělat nic. Nová generace nese nové přístupy. Pokora, přijetí, už to známe.

Velké bolestné pocity se ozývají, když se potomek odstěhuje do ciziny.

Založí si rodinu jinde, kde už se nebudeme potkávat. Snad občas, někdy, na chvíli. Může si také za životního partnera vybrat někoho z odlišného kulturního prostředí. Jinověrce, alkoholika, někoho, kdo se nám nelíbí, a my zase jemu. Odcizení a odluka bolí.

Ve čtyřicátých letech života také naše fyzické tělo prochází změnou.

Ztrácí se mladistvá elasticita, naivní lesk v očích je vystřídán hloubkou a zkušeností, temperament se zklidňuje. Na dveře pomalu klepe divný pocit. Domov se vyprazdňuje. Každý má své zájmy a najednou už po nás nikdo nechce, abychom se starali, honili a organizovali. Děti sice ještě potřebují

naše peníze, ale jinak se už postarají samy. Víkendy a dovolené se vyprázdní, volného času je více a přátel méně. Je čas zase hledat sama sebe, svoji ztracenou individualitu, jak dál. Do toho začnou pracovat hormony. Vyvolávají různé romantické touhy a představy. Vznikají pochybnosti. „Je opravdu tento partner ten pravý? Nebo se pravost ukrývá jinde a je třeba ji hledat?“ Najednou se znovu probouzí touha, zdoření, vábení. Thor schluss panik. Moc času mi už nezbyvá, přitažlivost se vytrácí velmi rychle. Mladších a krásnějších přibývá a já se sunu na okraj. Rychle, snad ještě alespoň něco zachytit. A tak se mohou rodiny rozpadat. Mění se nám zájem, vitalita, chceme si ještě něco dokázat. V tomto věku se zvyšuje rozvodovost. Většina z partnerů odchází do kategorie singl, buď pro nechuť a zklamání, nebo neschopnost si někoho přijatelného najít. A tak se do života vloudí samota a smutek.

Jiný zachytí generační obměnu v zaměstnání a zatouží posunout se na své židli směrem od dveří k oknu.

Dostane funkci. Zvýší se pravomoci, zodpovědnost. Povýšení je v tomto věku přirozené. Máme zkušenosti, zodpovědnost, sociální citění. Ctíme zákony. Přijetím vyšší zodpovědnosti zesilujeme svoje sebevědomí. Zesilujeme odvalu, čestnost, zesilujeme svoji autoritu. Tuto zkušenost potřebuje zvláště člověk plaché povahy. Dokáže-li ji správně uplatnit a využít, doroste ve schopného vedoucího. Jeho duchovní vývoj postupuje tím správným směrem.

Jinak je však tomu v případě predátora. Pokud se jemu podaří získat povýšení, odhalí se jeho doposud skrývaná temná stránka. Touha po moci, zisťování, potlačení agrese se brzy začnou projevovat. Dokáže svého postavení zneužívat ve svůj prospěch. Po odborné a morální stránce jsou tito lidé většinou omezení, jejich odbornost spočívá v tom, že směrem k nadřízeným se umí hrbít a klanět, ví, jaké dárky se očekávají a velmi dobře se orientují ve slabostech jiných. Směrem k podřízeným pak uplatňují tvrdost, šikanu a podobné chuťovky.

Není, ale také každému vždy dáno.

Jsou i takoví, kteří se ve vedoucí funkci pohybují velmi zdařile. Mají zkušenosti, dobré organizační schopnosti, jsou citliví. Pohyb ve vyšších společenských sférách je jejich přirozeností. Ale bohužel. Jejich životní zkouškou pak je zůstat na okraji, nepozorován, nezván a poslušný. I tato pozice je velmi těžká.

Lidé, kteří v tomto životě studují své tělo, prochází také změnou.

Sportovci se musí rozloučit s výkony, asi vítězit budou mladší. Opustit síň slávy není lehké. Postupují do role učitelů, trenérů, pokud zcela nezmění radikálně svůj životní styl. Tělo zvyklé na pravidelné dávky zátěže se musí vyrovnávat se zklidňováním, snižováním výkonu, vrátit se ke zdraví. Zpětný chod. Mnohdy zůstávají trvalé následky z mladického přetěžování a i s těmi je třeba se vyrovnat. Jindy mohou být šťastnější ti, kteří v mládí prožili nějakou nemoc a našli prostředky pro udržení svého zdraví. Pokořili svůj hendikep. Takoví mají před sebou dlouhé a pěkné stáří, stali se vítězi. Ne každý ale je vítězem. Hodně jich ještě musí postoupit dál, do dalšího kola.

Čtyřicátá léta našeho života nás zavádí ke svobodné tvorbě. Pokud jsme došli do této fáze, jsme klidní, šťastní, sebevědomí. Původní zranění z doby hledání se může ukázat jako výhra. Nyní začínáme žít jiný život. Měníme přátele, měníme návyky, vypadneme ze stereotypu. Každý své svobodné tvoření může pociťovat na různé úrovni.

Když dostaneme výpověď ze zaměstnání, jsme nuceni si hledat jiné. Najdeme si takové, které nám více vyhovuje, ve kterém můžeme rozvíjet svoji tvořivost. Seznámíme se s novým prostředím, novými spolupracovníky, staré návyky už nám přestanou vyhovovat. Je možné, že nás opustí partner a časem zjistíme, že jsme se osamostatnili a získali sebevědomí. Získali jsme svobodu a už víme, jak s ní naložíme. V příštím vztahu se budeme zcela jistě cítit mnohem volněji a spokojeněji.

Naše děti se staly dospělými a odešly z domova. Hnízdo se vyprázdnilo a my hledáme co a jak dále. Hledáme nová přátelství, vracíme se ke spolkové činnosti. Někdo začíná podnikat, zkouší umělecké výrobky, chodí do sportovních oddílů, pěveckých sdružení, tančí. Život jako by nabral druhou mízu. Jsme šťastní.

Hloubka prožitku ale nemusí být u každého stejná.

Jsou životy klidné, bez otřesů, zdánlivě stojatá voda. Nechceme se pustit, nic změnit, všechno je dobré tak, jak to je. Držíme se zásad, které jsme kdysi přijali, a jsme odhodláni je neměnit. Zůstaneme u nich. Věrnost je přece šlechtická výsada. Svět je podle nás spravedlivý a není třeba nic vymýšlet. Také okolo nás musí všechno zůstat neměnné. Novoty jenom komplikují život. A tak se držíme svého partnera, kterého omezujeme, nejsme schopni propustit své děti do dospělosti, neustále dohlížíme, jestli si umyly ruce před jídlem, nebo přišly včas domů, či kde se toulaly. Stáváme se postrachem. Pod záminkou nepostradatelnosti a potřeby jsme sami nedospělými, trčíme v rodinách svých dospělých dětí a nedovolíme ani jim dospět.

Někdo jiný se pak nedokáže rozloučit se svojí prací, funkcí, se svojí židlí. Jejich duchovní vývoj je zastaven. Strážce prahu nedává svolení k postupu. Jsme ovládáni strachem ze ztráty něčeho, na co jsme si zvykli. Když pak jednoho dne zasáhne hrubá síla a jsme doslova vypuzeni ze svého zaměstnání, neseme to jako křivdu. S touto křivdou se nedokážeme smířit. A tak umíráme ve vzpomínkách na minulá léta, na zašlou slávu a necháme si ukrást další fáze života. Saturn je tady proto, aby nás naučil přijímat změny.

Návrat

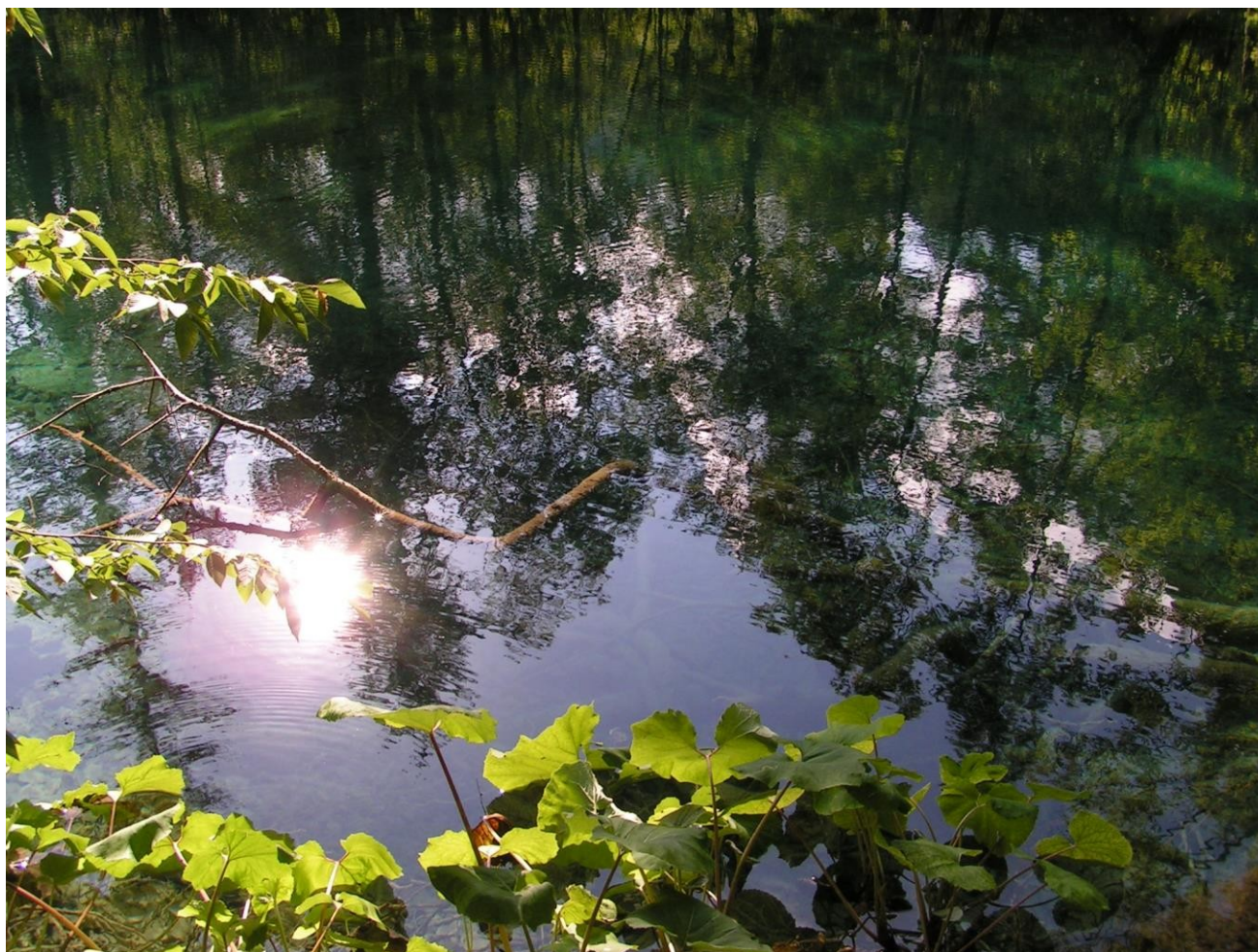

Opouštíme aktivní sluneční systém. Návrat.

V době našeho příchodu na tento svět, v době narození do rodiny, školní docházky, puberty a hledání svého místa ve společnosti dospělých, jsme žili pod ochranou měsíčních sil. Rodiče, učitelé, spolužáci, vrstevníci, přátelé. Ti všichni nám předávali něco ze svého, brali jsme a stavěli si svoji osobnost. Život pod vlivem Měsíce znamená přijímat zavedená pravidla, očekávat pomoc, oslabovat svoji individualitu.

Teprve vstupem do dospělosti, přechodem do aktivního slunečního systému si stavíme a uplatňujeme svoji individualitu. Zakládáme rodinu, pro své potomky se stáváme autoritou. Hledáme finanční zajištění, práci, která by nás uspokojovala. Prosazujeme se ve světě kariéry, mezi přáteli, v rodovém systému. Jsme osobnosti. Na vrcholu svých fyzických i psychických sil se začínáme obracet do svého nitra a hledat smysl života. Duchovní hodnoty jsou pro nás důležitější nežli osobní prospěch. Předáváme mladším moudrost, zkušenosti, lásku. Období mezi lety 28–70 jsou pod vládou Slunce. Je to doba aktivního žití ve společnosti, člověk je jedinec a plní svůj jedinečný životní úkol.

Opět změna

Nyní máme sedmdesát let a nastává opět změna.

Po sedmdesátém roce života sestupuje člověk ve svém vývoji opět pod horizont. Vstupuje do období pod vládou znamení Panny, vládcem je planeta Merkur. Tato doba nese bilancování, skladování životních zkušeností, vývoj se suně směrem k dokonalosti.

Toto období můžeme prožívat mnoha způsoby. Záleží na vitalitě, rodinných vztazích, osobnostním založení. Je to doba, kdy samotnému není lehké a smutek se vkrádá do života. Je-li člověk po sedmdesátém roce života zdravý, má mnoho zájmů, velkou a spokojenou rodinu, může se těšit z dlouhého věku. Energie, které ovlivňují tento věk, jsou ty, které prožíváme v přírodě na podzim. Barvení listů, opadávání, usychání. Plody uzrávají a do semene se programuje nový život, který se probudí s příchodem jara. Příroda se ukládá k spánku.

Také naše fyzické tělo prožívá stejnou změnu. Vlasy šediví a zblednou, vypadávají, řidnou, slábnou. Pokožka vysychá, svaly atrofují. Fyzicky slábneme. Jsme znovu dětmi. Oslabuje se zrak, sluch, čich a hmat, chuť k jídlu se vytrácí. Venkovní svět se omezuje na nejbližší okolí. Přijímání nových věcí a ochota porozumět světovému dění jsou ukazateli naší vitality.

Prošli jsme několika generačními obměnami a umíme odhadnout, kam se vývoj může ubírat. Máme pochopení pro mladé, nové, a podporujeme dobré a progresivní. Rádi vzpomínáme na své prožitky a s odstupem je hodnotíme. Máme zážitky šťastné, statečné, úspěšné, ale také takové, za které se stydíme a určitě bychom to příště udělali jinak. Snažíme se své zkušenosti předat mladším.

Zkušenost je ale nesdělitelná, a proto pokud nás někdo ještě poslouchá, pak z jisté zdvořilosti nebo z lásky. Nikomu však neublízíme, když začneme psát paměti. Dělá to mnoho sedmdesátníků a v rodinných archivech jsou tyto spisy ceněny. Vždycky se v příštích generacích najde někdo, kdo bude hledat kořeny rodu a komu tyto vzpomínky objasní jeho životní situace. Zdravé rodové kořeny zajišťují zdravé potomstvo. Je to ukládání nabytých zkušeností do budoucího semene.

Náš život se stává jednoduchým, skromným.

V mládí máme velké touhy. Chceme pěkné a užitečné věci, setkávat se s přáteli a bavit se, pěkně se oblékat, navštěvovat kulturní akce, sportovat, cestovat, studovat. Toto všechno už jsme si prožili a uspokojili se. Nyní už nesledujeme módní stříhy. Oblíbili jsme si obleky praktické, trvanlivé, pohodlné, které vystihují naši osobnost. Kvalita nabývá nad kvantitou.

Stravujeme se jednoduše. Náš trávicí systém už moc nesnáší neharmonická jídla. Dáváme přednost kašovitým pokrmům, lehce stravitelným, menším porcím. Excesy jsou sice ještě možné, ale určitě už to není náš hlavní zájem. Potřebujeme přes den více odpočívat, v noci pak jsme bdělí a pracovití. Je dobře, když nerušíme ostatní a můžeme si této svobody dopřát.

S přáteli se rádi setkáváme a bavíme. Bolestně nás však zasáhne jejich nemoc nebo smrt. Krouží okolo nás a odchod přátel zanechává po sobě díru, která se už nezacelí. Fyzicky náročné turistické výlety rádi nahrazujeme lázeňskými pobyty, posezením v příjemném prostředí, nenáročnými procházkami. To nás dělá šťastnými a spokojenými.

Znovu se vynořuje rovnováha mezi dáváním a braním.

Panna je služebná a sluší jí skromnost, užitečnost, pomoc bližním. Možná náš životní partner bude potřebovat péči, podporu v těžké chvíli, možná na nějakou dobu spotřebuje celý náš čas a sílu. Taková péče je požehnaná a pouze vracíme, co jsme kdysi přijali. Partneři v tomto věku a těžkých chvílích se mohou do sebe opět zamilovat a prožít znovu dobu, kdy byli mladí a měli život před sebou. Nyní vzpomínají, těší se jeden z druhého, obdarovávají se. Odchod jednoho pak bolestně zasáhne druhého. Intuitivně však jsou spolu propojeni i po odchodu duše z těla. V duchovní sféře se pak znovu navštěvují a jsou si i nadále blízcí. Je pro nás samozřejmé nepochybovat o existenci jiných světů, protože už o nich víme. Cítíme je a stále častěji v nich pobýváme. Odchod blízkých lidí nás do těchto světů obrací, často se noříme do kontemplací, jsme duchem nepřítomní.

Po sedmdesátce je to už životní období, kdy také my můžeme potřebovat někoho, kdo se o nás postará, dohovává. Náš sociální systém postavil domovy seniorů, LDN, charitní služby. Jako již nemohoucí můžeme využívat službu a obětavost personálu, přijímáme léčbu, a pokud jsme ještě

mohoucí, zúčastňujeme se společenského programu, který je pro nás organizován. Jsou to různé přednášky, besedy, estrády, taneční a pěvecké hodiny. Můžeme se bavit.

Znamení Panny nás učí dokonalosti.

Vyhovuje nám pobývání v čistém a uspořádaném prostředí, pravidelné jídlo, přesnost. Máme rádi ve svých věcech přehled a systém. Jakékoliv vyvedení ze zaběhnutého pořádku nás činí nejistými, máme strach, zmocňuje se nás neklid. Potřebujeme být ujišťováni, že je všechno v pořádku, někdo je nablízku, kdo nám pomůže. Tento pocit je velmi důležitý, dodává klid, jistotu, důvěru. To v tuto chvíli nejvíce potřebujeme.

Panna vládne trávicímu traktu, tenkému střevu, nervovému systému.

Na tom závisí také naše vitalita. Pravidelný tep krve, pravidelný přísun živin, silné a zdravé orgány. Jak se náš organismus oslabuje, slábnou také naše orgány. Tento proces je nezvratný. Můžeme ho pouze oddalovat, ale vždy nás dohoní. Smrt a zánik patří k životu stejně jako zrození. Rodíme se do nového světa, rodíme se do světla.

Doslov

Seznámili jsme se s jedním z mnoha pohledů, jak nalézt smysl života, nechat se vést, usilovat o dokonalost, o vzestup. Uvědomili jsme si, jaké hodnoty jsou naší součástí, jak je nalezneme a zušlechťíme. Jak obohatíme svůj život. Co máme zvládnout a čemu se naučit.

Lidstvo v současnosti stojí na rozcestí. Probíhá demontáž starého systému a rodí se nový. Nová doba nám nabízí svobodu tvoření, plnost života, radost a štěstí. Jsme jedinečné bytosti. Učíme se nyní tuto skutečnost přijímat, zvládat nabytou svobodu, hledat a nalézat pravdu. To jsme se sem přišli naučit.

Jen my lidé si stále sami sobě klademe zábrany, různá omezení a strachy. Tím se uzavíráme a zbavujeme možnosti nalézt pravý smysl života. Není lehké pro duše zvyklé na útlak, omezování, nesvobodu, chudobu a nemoc, když se najednou ocitnou ve světě neomezených možností.

Proto se smějme, tančeme, buďme šťastní. Dělejme to, co umíme, co nám přináší plnost života. Dokažme sami sobě, že už dále nechceme být otročkou, podřízenou a poslušnou duší, kterou lze snadno manipulovat, poddanou silnějším. Dokažme sami sobě, že umíme žít také jinak. Jsme zrozeni v nové době. Jsme šťastni.

Za to děkujeme také sami sobě.

Jana Muroňová: Via Lucis, pojďme se uzdravovat.

Záměrem knihy je naznačit schopnost každého nalézt smysl života v objevení své individuality, svých schopností a možností. Všichni nosíme v sobě vesmírné kódy, programy, které nás v průběhu života vedou. Jsme duchovní bytosti a zákony, kterými se řídí vesmír, matka příroda, platí i pro nás, pro lidi. Kdo hledá tímto směrem, nalézá zdraví, spokojenost, radost, štěstí. Pojďme se uzdravovat, vstupme na cestu světla. Via Lucis.

Použitá literatura:

RNDr. Emil Páleš CSc.: Angelologie dějin, vydavatelství Sophia, Bratislava 2004

Albert Ignatěnko: Abeceda života, vydal Vladimír Kvasnička, nakladatelství Vodnář, 2004

Rudolf Steiner: Člověk a hvězdy, vydavatelství Fabula, Hana Jankovská, 2011

Okultní fyziologie, vydavatelství IOANES 1997

Radomil Hradil: Nové lidstvo v nás, vydavatelství Fabula, Hana Jankovská, 2012

Annick de Souzenelle: Symbolismus lidského těla, vydavatelství Malvern, 2010

Sogjal Rinpočhe: Tibetská kniha mrtvých, vydavatelství Pragma, 1996

Erich Bauer: Astrologická rodinná terapie, vydavatelství Fontána, 2008

Omraam Mikhael Aivanhov: Láska a sexualita, vydavatelství Sophia 1999

Joseph Campbell: Masky bohů, vydavatelství Pragma

Elisabeth Heich: Zasněžení

Jana Muroňová

Narozená v roce 1941 v Hranicích. Studovala na Univerzitě Palackého v Olomouci, obor dějepis a ruština. Třicet pět let byla učitelkou na základní škole v Ostravě. Po odchodu do důchodu se aktivně věnuje astrologii a přírodnímu léčení.

www.janamuronova.cz

Foto: Radim Šarman

